

Հուսիկ Արա

Վերջին բանաստեղծություն

Քամին անցնում է
քեզնից դատարկ կեսգիշերի սրտիս միջով,
որտեղից դու քեզ տարար
առանց մի կաթիլի խնայելու:

Էլի մի քնահարամ ագռավ կոռում է անձրևի մեջ.
ես, որ չգիտեմ թռչնի լեզուն,
հասկանում եմ այս ուշ ժամի սև բառերը նրա.
- Ինչո՞ւ քեզ տարար ինձնից՝
սիրտս թողնելով դատարկ կեսգիշերին:

Քամին սառն է, ձմռան պես կտրող.
տա՞ք ես հագնվել,
կոճկե՞լ ես վերարկուդ,
շարֆդ կապե՞լ ես,
սիրուն լուսավորս:
Ո՞ւմ հետ ես այս ուշ ժամին,
քո մասին հոգ տանո՞ւմ է,
անհանգստանո՞ւմ է քեզ համար.
չնրսես հանկարծ ինձնից դատարկ օրերիդ մեջ:

Քամին է կտրում իմ մարմինը առանց քեզ.
չգիտեմ՝ ի՞նչ սիրտն է, թե՞ ագռավի,

որ թաց ու սև մնացել է կեսգիշերին...

Իմ գարունը քեզ,

իմ ամառը քեզ,

իմ աշնան տաքն էլ քեզ.

հանկարծ շննաս մենակ

ինձնից հոգնած օրերիդ մեջ: